

[Kristen Amby.]

ført angaaende § 6, er der et Par enkelte Ting, jeg gerne vil have Lov at understrege. For nogle Aar siden blev i en bestemt Lov den Betragtning dog fastslaaet her i Landet, at man kunde have Ejendomsret til andet end haandgribelige Ting. Jeg tænker bl. a. paa, at man i Huslejeloven fastslog, at dette at have opsamlet, gennem maaske mange Aar, ved Flid og Paapasselighed en Kundekreds gav en Ejendomsret af ikke ringere Art end den at eje selve Ejendommen, i hvilken Butikken laa som Basis for den Forretning, der drevs.

Det er nu i al Almindelighed saaledes, at den Konjunkturførtjeneste, der indvindes ved Salg af en fast Ejendom, naar man da har haft den i en vis Aarrække og ikke i Spekulationsøjemed, ikke beskattes indkomstmæssigt, heller ikke for Landbruget; det synes, som om det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen var inde paa en saadan Tanke, idet han sagde, at under den sidste Krig blev der solgt saa og saa mange Gaarde med stor Fortjeneste; ja vel, det gjorde der, men den Fortjeneste blev ikke indkomstbeskattet, og det bliver den heller ikke nu. (*Jens Thomsen: Jo!*) Nej, hvis en Mand sælger sin Ejendom i Dag og har haft den fra ældre Tid og han faar det dobbelte af, hvad den har kostet, og mere, end den staar til i Ejendomsskyld, saa bliver denne Fortjeneste ikke indkomstbeskattet efter Loven i Dag; det skal det ærede Medlem dog vide. Men man gennemfører altsaa den Betragtning, at det at have en Kundekreds, det som Læge at have oparbejdet en Praksis, hvor der ikke er noget haandgribeligt som Grundlag for Ejendomsretten, giver en ringere Form for Ejendomsret. Det gør man i denne Lov; det er den højtærede Finansministers Betragtning. Jeg troede dog, vi netop ved de Debatter, vi havde om dette Problem angaaende Huslejeloven, var kommet ud herover. Det var en Ting, jeg satte megen Pris paa hos den højtærede Indenrigsminister, at han fremførte den Betragtning med stor Vægt, at i et moderne Samfund er der andet end fast Ejendom, der maa henregnes under Ejendomsretten.

Det er mig helt ubegribeligt, at Folk, der dog ellers har været inde paa den moderne Betragtning — og det har Regeringsfløjen, om jeg saa maa sige, dog været —, at anden Ejendomsret, som det moderne Samfund maa beskytte paa en eller anden Maade, er lige saa værdifuld som fast Ejendom, kan sige: Denne Betragtning gælder pludselig ikke mere. For det er jo

det, Finansministeren og Regeringen med ham siger. Naar en Læge, der har siddet i en Aarrække og praktiseret, sælger sin Praksis og efter almindelig Skik og Brug faar halvanden Gang Aarsindtægten derfor, saa er det en oparbejdet Formue, en Form for Konjunkturgevinst. Det er ikke en egentlig Goodwill, det er ikke en fremtidig Fortjeneste, der her beskattes, det er netop det, han med sin Flid og Paapasselighed har opsparet, eller hvad man nu vil, der nu pludselig indkomstbeskattes paa een Gang, og dette gælder ogsaa andre Rettigheder, f. Eks. Forfatterrettigheder.

Dels af disse specielle Grunde, sammenholdt med Indenrigsministerens Stilling til dette Problem, da vi havde Huslejeloven til Debat, og dels, saaledes som det ogsaa er fremført i vor Betænkning, fordi der sidder en Skattelovskommission, der skal lave om paa Skattelovens Principper, er det urimeligt at rive ud af Sammenhængen en enkelt Ting, saaledes som man her har gjort. Jeg siger intet til, om man sagde: Ved en ganske særlig Lov vil vi ramme visse Spekulationsgevinster — det vilde jeg personlig intet sige til og mit Parti heller ikke, det vilde være rimeligt, det opfordrer Tiderne til. Men den højtærede Finansminister er her gaaet et langt Skridt videre uden tilstrækkelig finansielt Grundlag, uden at der virkelig er Penge i det.

For os ser dette ud som et Slags Overgreb. Det er derfor ikke saa mærkeligt, at vi nu stiller os saaledes til Trods for al den Velvilje, som der er sagt vi har vist. Det er rigtigt som det ærede Medlem Hr. Hasing-Jørgensen sagde, at Ordføreren for vort Parti, det ærede Medlem Hr. O. Kier, har været velvillig — og det har han sikkert ogsaa været under Udvalgsbehandlingen —, og vort Parti har fra første Færd, da Krigen brød ud, stillet sig velvillig over for Regeringens Krav, idet vi har sagt: Vi forstaar, at Staten skal bruge Penge, vi forstaar ogsaa, at den Tid kan komme, hvor der skal optages Laan, og hvor der skal tages rigeligt i Skat. Vi har været villige og velvillige fra første Færd, men rigtignok ud fra den Anskuelse, at man ikke begyndte at lave om paa Principper, naar der ikke var nogen Nødvendighed derfor, eller at bryde med den Betragtning, som dog ellers var ved at blive den almindelige her i Landet, at det er ikke finere at have fast Ejendom end anden Slags erhvervet Ejendomsret.

For det er aabenbart det, Regeringen mener, men det skal vi meget have os frabedt. Jeg vil meget have mig frabedt, at det, at en Detailhandler i Afstaaelse faar